

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

desembre 2012

UN COTXE NOU

Inici: Marta Dapena Soriano (*Escola Miquel Martí i Pol – Sant Feliu Llobregat*)

Nus: Alumnes 3rA Escola Verge de la Salut, Sant Feliu de Llobregat
(Tutor: Pablo Bertran)

Desenllaç: Alumnes 4tB Escola Bon Salvador, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Pilar Modrego)

L'Oriol estava emocionat: per fi la seva mare es comprava un cotxe nou.

El que tenia, feia tant de soroll!!!

Van arribar al concessionari ben d'hora i de seguida la venedora els va ensenyar el seu cotxe: era de color vermell, amb cinc portes i set seients.

La mare va seure al seient del conductor, ell al darrera i la senyora venedora al costat de la mare.

Van estar molta estona parlant sobre com funcionava el cotxe i mentrestant l'Oriol anava tocant tots els botonets i palanques que trobava.

Després d'una bona estona, la seva mare li va dir:

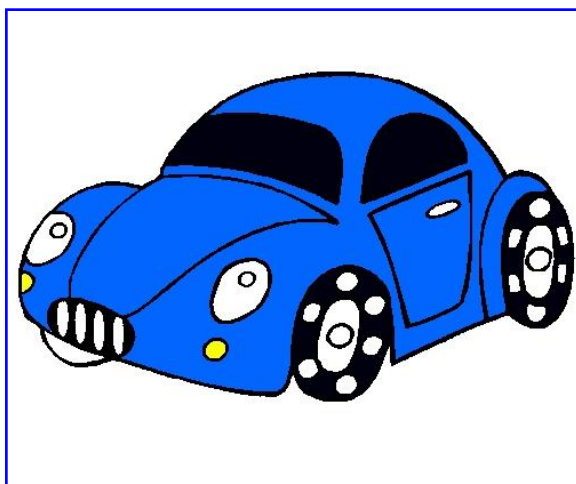
- ***Oriol, vaig a pagar i a signar uns papers.
Si vols et pots quedar aquí dins del cotxe.***

- ***D'acord!*** -va respondre ràpidament-

Així va ser com l'Oriol va seure al seient del conductor i es va imaginar que anava per la carretera de camí al seu poble. . .

. . . quan de sobte, el cotxe es va engegar i va començar a caminar lentament.

Per més que cridava, semblava que ningú el sentia, i a poc a poc el cotxe va arribar

... l'Oriol, que no entén res, es comença a posar molt nerviós i va tocant tots els botonets i palanques que troba a prop seu.

Ja no sap què fer i exclama:

- ***Això no s'atura!!!!***

El pobre està molt espantat i, just en el moment que el cotxe està a punt de xocar, es tapa els ulls esperant el fort cop que rebrà amb l'impacte.

Però passen els segons i no passa res.

Llavors escolta una veu que li diu:

- ***No t'espantis!***
- ***Qui ha parlat?*** -diu mirant a tots els costats.
- ***Sóc jo, el teu cotxe*** –li contesta una veu que sembla sortir pels altaveus.

L'Oriol, que està molt sorprès, comença a mirar per les finestres i s'adona que el cotxe està circulant pels carrers tot sol.

Per més que intenta trobar una explicació no entén absolutament res i diu:

- **Com pot ser que funcioni sol? No ho entenc!**
- **Jo t'ho explicaré. Sóc un cotxe màgic** –li contesta el cotxe.
- **Un cotxe màgic?**
- **Sí, un cotxe màgic. Perquè, quan em van fabricar, em van posar un motor màgic que em va donar vida.**

El cotxe li explica que el van fabricar en un món màgic i li pregunta:

- **Vols venir al meu món màgic?**
- **Clar que vull anar** -li diu l'Oriol.

Llavors el cotxe va començar a volar cap a Xocolàndia, que era el món màgic d'on venia.

Aquell món era sorprenent !!

Tenia forma de caramel, els seus parcs estaven plens de joguines amb forma de dolços. Totes les persones eren de xocolata!!!

L'Oriol, meravellat, s'apropa fins aquelles joguines i comença a jugar amb els nens d'aquell món fantàstic.

S'ho estava passant tan bé que no va escoltar com el cotxe li deia:

- ***Oriol, hauríem de marxar perquè sinó es farà de nit i ja no ens deixaran sortir fins demà!!***

Després d'una bona estona, l'Oriol s'adona que el cotxe li està dient alguna cosa i, quan a la fi escolta el que li està dient, es queda bocabadat.

No sap que fer per poder sortir d'aquell món.

Llavors l'Oriol, es va posar molt trist i el cotxe li va preguntar:

- **Què et passa Oriol?**
- **Estic molt preocupat.**
Vull sortir d'aquí i trobo a faltar la meva mare.
- **Què és això d'estar preocupat?** -va preguntar el cotxe.

L'Oriol li va explicar què és el que sentia la gent quan tenia aquest sentiment.

- **Clar! Jo vinc d'un món fantàstic on tothom és feliç.**
- **No m'agrada veure't així!**
Quan estàvem al concessionari i has pujat al cotxe, estaves content, oi?

L'Oriol va dir que sí, que estava content, perquè li feia molta il·lusió anar amb la mare a buscar el cotxe nou.

- **Molt bé, t'ajudaré a tornar a casa!** -va exclamar el cotxe.

I volant, es van dirigir a un gran canó de xocolata.

Van entrar a dins i de sobte... el cotxe va sortir impulsat a gran potència, i en un moment, es van trobar davant del concessionari.

Abans, però, l'Oriol va agafar un caramel de xocolata i molt acuradament se'l va guardar a la butxaca.

- **On eres, has marxat?** -va preguntar la mare.

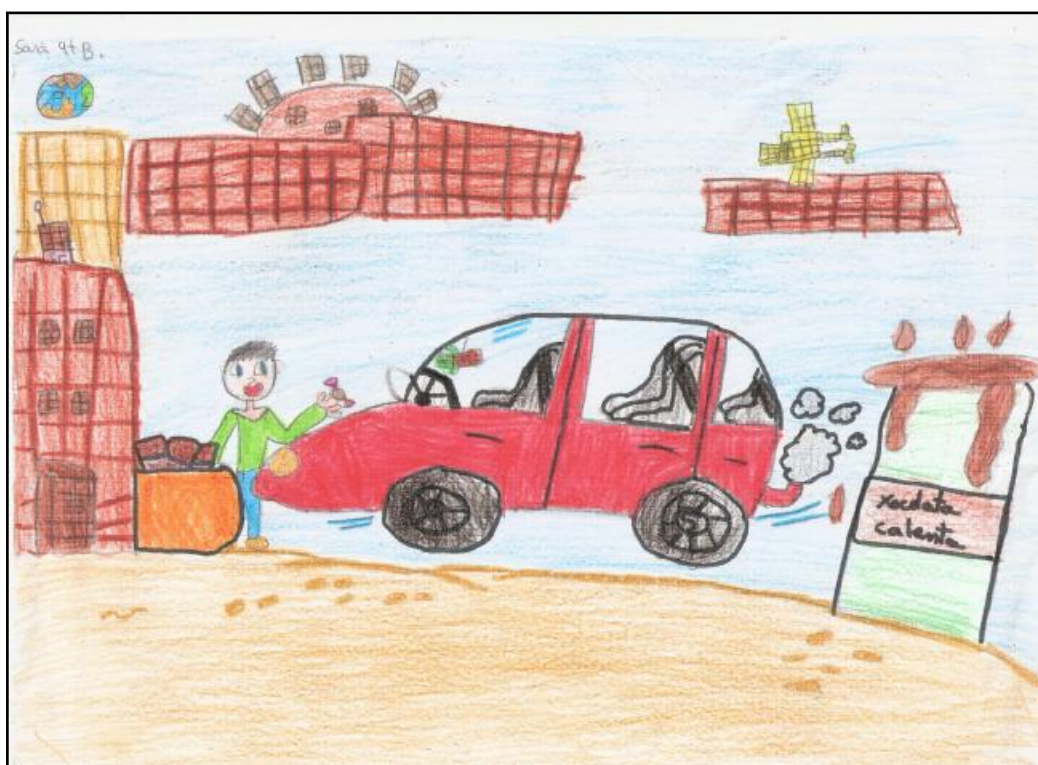
L'Oriol va pensar que era molt llarg d'explicar i que la mare no se'l creuria.

- **No, mare, no he baixat, era dins del cotxe.**

Al vespre després d'aquell dia d'aventura, mentre era al llit, es va recordar del caramel que tenia a la butxaca dels pantalons.

Va agafar un petit trosset i...

- **Ostres, torno a ser a Xocolàndia!**

I Així va ser com l'Oriol va poder tornar a Xocolàndia, cada cop que volia, només havia de menjar-se un tros de caramel.